

РЕШЕНИЕ

№ 1969

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10628** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 171, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Б. Г., подадена чрез адв. В., срещу принудителна административна мярка (ПАМ) от 05.10.2023 г., представляваща принудително преместване на паркирано пътно превозно средство марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] на специализиран паркинг в „Д. 1“. ПАМ е приложена на 05.10.2023 г. с разпореждане в устна форма, издадено от Н. П. Г., служител на Столичен инспекторат към Столична община

В сезиращата съда жалба се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт. Твърди се, че същата е наложена от лице при липса на компетентност, липса и на мотиви, което съществено затруднява и ограничава правото на защита. Посочва се, че никъде в района, където е бил паркиран автомобила, няма поставен пътен знак, забраняващ паркирането. Развиват се подробни съображения, обуславящи липсата на материалните предпоставки за налагане на процесната ПАМ. В заключение е отправено искане за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание оспорващият, редовно уведомен не се явява, не се представлява. На 26.02.2024 г. е депозирана писмена молба от процесуалния му представител - адв. В., в която излага доводи за основателност на жалбата, както и претенция за присъждане на разноски, за което прилага и списък.

Ответникът – инспектор от Столичен инспекторат към СО, чрез юрк. Т., изразява

становище за неоснователност на жалбата. Моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение поискано от жалбоподателя.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 05.10.2023 г. в 13,40 ч. лекият автомобил марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] на С. Б. Г. е бил паркиран в [населено място] до [улица]. На същия ден, в 13,58 ч. служители на „ЦГМ“ ЕАД извършили принудително преместване на посоченото МПС по разпореждане на Н. Г. - инспектор „Зелени системи“ към Столичен инспекторат /СИ/. От „ЦГМ“ ЕАД е издаден фискален бон за заплатена сума от 68 лв. за принудително преместване и за престой на СП паркинг.

По делото са приети като доказателства заверени копия на Заповед № СОА22-РД-506/12.09.2022 г. на Кмета на столична община; Решение № 73 от 17.12.2015 г. на СОС; длъжностни характеристики и допълнителни споразумения на служителите на ЦГМ, извършили принудително преместване; Протокол № 60040 от 05.10.2023 г. на екипа, който е извършил принудителното преместване; копие на отчет № 1 от 05.10.2023 г. за принудително преместени ППС на специализиран паркинг "Д. 1", воден от касиера на смяна, както и документи, издадени във връзка с принудителното преместване на процесния автомобил в т. ч. и снимков материал, придружаващ изготвената докладна записка № 812 от 05.10.2023 г. В докладната записка е посочено, че процесното МПС е паркирано в нарушение на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО.

Настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице, адресат на оспорваната заповед, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената ПАМ, на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че същата не е приложена от компетентен орган предвид следното:

Принудителните административни мерки са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда. ПАМ „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“, и е приложима единствено в изрично предвидените от закона случаи. Недопустимо е с подзаконов нормативен акт да се регламентират хипотези на прилагане на мярката извън посочените със закон.

В закона не е посочено изрично кой е административният орган, оправомощен да наложи процесната ПАМ, при което следва да се приеме, че същият трябва да е от кръга на субектите по чл. 168, ал. 1 от ЗДвП и чл. 120 от НОДТСО. Нормата на чл. 168, ал. 1 от ЗДвП регламентира правото на длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Разпоредбата на чл. 120 от НОДТСО предвижда, че

дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС, може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДвП.

Видно от посочената по-горе разпоредби кмета на СО разполага с правомощието да определи длъжностни лица, които да прилагат ПАМ "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач". Посочената ПАМ обаче не може да бъде прилагана произволно, а само в предвидените от закона случаи (чл. 23 от Закона за административните нарушения и наказания).

Случаите, при които може да бъде приложена ПАМ "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач" са регламентирани изрично в чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Видно от тази норма посочената ПАМ може да се прилага в четири хипотези: - когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване (чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "а" от ЗДвП); - когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; (чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "б" от ЗДвП); - когато превозното средство е без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, или са изминали 30 дни от отнемане или връщане на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство в Министерството на вътрешните работи (чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "в" от ЗДвП) - паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак (чл. 171, ал. 1, т. 5 б. „г“).

Нормата на чл. 118 от НОДТСО преповтаря посочените в чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "б" от ЗДвП хипотези, като въвежда още една допълнителна - когато ППС е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания. Прочитът на разпоредбите налага извода, че принудителната административна мярка "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач" може да се налага само в случаите, предвидени в посочената законова норма.

Процесната мярка е издадена от длъжностно лице, служител на Столичен инспекторат към Столична община съгласно заповед №РД-09-631 от 13.04.2010 г. на кмета на СО и Заповед № СО А22-РД-95-506/12.09.2022 г. на кмета на СО.

Видно от текста на заповед №РД-09-631 от 13.04.2010 г. на кмета на СО, същата делегира компетентност на служителите на СИ към СО да осъществяват контрол по спазване на разпоредбите, свързани с навлизане, спиране или паркиране на МПС в обектите на зелената система на СО, като съгласно т. 2 от заповедта, същите имат правомощия да налагат и принудителната административна мярка „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“ в обектите по т.1.

Разпоредбите на чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и на чл. 118 от НОДТСО обаче не дават възможност за прилагането на ПАМ "преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач", само поради факта, че същото е паркирано в обектите на зелената система на СО, ако

не е налице някоя от изрично посочените по-горе предпоставки за прилагането ѝ. Безспорно нормата на чл. 28, ал. 1, т. 7 от НОДТСО предвижда забрана за паркиране на ППС върху зелени площи, детски и спортни площадки, но не и възможност за прилагане на процесната ПАМ при нарушаване на тази забрана. В законодателството и към момента на прилагане на ПАМ и към настоящия момент липсва предвидена възможност същата да бъде приложена спрямо МПС паркирано в обектите на зелената система на СО само на това основание. Делегирането на компетентността следва да се осъществява единствено в рамките на предвиденото в закона. В действителност кметовете на общините имат законова възможност да делегират компетентност на службите по контрол, които да контролират правилата за паркиране на МПС в населените места. Същите обаче нямат законова възможност да делегират компетенции за налагане на ПАМ извън законодателно заложените материалноправни предпоставки затова. Не случайно законодателят е създал една изключителна ограниченост на ситуациите, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка. Хипотезите, при които това е допустимо с оглед предписаното по чл. 171, ал. 1, т. 5 ЗДвП са четири като двете визират ситуация, при която паркираното превозно средство пречи на останалите участници или създава опасност за тях. С оглед на това фактът, че съществува забрана за паркиране върху зелените площи, детски и спортни площадки не е достатъчен за приложението на процесната принудителна мярка. В тази насока е и решението по адм. д. № 8157/2013 г., както и решение № 12776/ 23.10.2018 г. на ВАС по адм.д. № 6677/2017 г.

Предвид всичко по-горе изложено следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена при липса на материална компетентност на издалото я лице. Последното води до извод за нейната нищожност, която следва да се обяви.

За пълнота следва да се изложи, че процесната ПАМ е приложена и в нарушение на материалния закон. От представените в хода на настоящето производство доказателства не се установява нито една от предвидените в чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП хипотези за прилагането на ПАМ. Очевидно в случая не са налице хипотезите посочени в чл. 171, ал. 1, т. 5, б."а" и б."в" и б. „г“ от ЗДвП, тъй като не се твърди автомобилът да е бил паркиран правилно и да са съществували някакви обстоятелствата, наложили преместването му. От отразеното в докладната записка може да се направи извод, че същият е притежавал табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Не са представени и доказателства за наличието на някоя от предвидените в чл. 171, т. 5, б. "б" от ЗДвП предпоставки за принудително преместване на МПС. В докладната записка е отразено, че процесното МПС е било паркирано в нарушение на „чл. 28, ал. 1, т. 7“ от НОДТСО. Не са представени и доказателства, от които да е видно, че на мястото от където е било преместено МПС е бил поставен неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Не са представени никакви доказателства за това, че автомобилът е създавал опасност или е правел невъзможно преминаването на другите участници в движението, както и, че е бил паркиран неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания или е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 или след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак.

Съгласно чл. 168, ал. 2 от ЗДвП органите, които извършват принудително

преместване на пътни превозни средства, са длъжни да укажат предварително чрез съответните знаци местонахождението на преместеното пътно превозно средство. Не са представени никакви доказателства за изпълнение и на това законово задължение. С оглед разпределението на доказателствената тежест в процеса съобразно чл. 170, ал. 1 от АПК ответникът е следвало да докаже горепосочените обстоятелства, което не е сторено.

Съобразно гореизложеното настоящият състав приема жалбата за основателна, а оспорената ПАМ следва да бъде прогласена за нищожна.

С оглед изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в общ размер на 760 лв., а именно - 10 лв. внесена държавна такса и 750 лв. платен в брой адвокатски хонорар. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК, доколкото претендираното адвокатско възнаграждение е под минимума предвиден чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП във вр. с чл. 28, ал. 1, т.7 от НОДТСО "преместване на паркирано пътно превозно средство - марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , без знанието на неговия собственик или на упълномощен от него водач", приложена на 05.10.2023 г., с разпореждане в устна форма, издадено от Н. П. Г., служител на Столичен инспекторат към Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Б. Г., ЕГН-[ЕГН], сумата от 760 /седемстотин и шестдесет/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: